

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; ve Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota; a v Tynan, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy, \$2.00. Pro Kanadu, \$2.50. Do Evropy, \$3.00 ročně.

Zásilky penězů dějte se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členstva uveřejníme ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

JAZYKOVÁ SMĚS RUSKA.

Národnostní poměry říše ruské jsou nepoměrně pestřejší než v kterémkoliv jiném státě evropském, neboť podle samého ruského úředního udání jest v bývalé carské říši neméně než 140 různých národů a kmenů, kdežto jiné výpočty udávají jich docela na 142. Podle jazykové příbuznosti rozdělují se tyto národnosti především na národy indo-evropské a uralo-altajské, kdežto jen malá část mluví jazyky jednoslabičnými, kavkazskými, semitskými a americkými.

Z národů indoevropských daleko nejčetněji zastoupena je zde větve slovanská, to především národnost ruská, ku které náleží asi tři čtvrtiny všeho obyvatelstva. Asi dvě třetiny příslušníků národnosti ruské tvoří Velkorusové (více než 65 millionů), kteří bydlí v 46 guberniích evropského Ruska hlavně na severu a ve středu a k nimž náleží také i největší část ruského obyvatelstva mimo vládní evropskou Rus, zejména větší na Sibirijaku. Malorusové v evropském Rusku ku 20 millionům a dělí se na Ukrajince v guberniích kijevské, poltavské, ve střední volynské, na jihovýchodě podolské, v největší části charkovské, chersonské a jekatarinoslavské, na jihu v guberniích koryské, voronežské a v oblasti kubanské. Dále na Polesáky v Polosi, to jest v části gubernie siedlecké a grodenské a na Rusiny v západní Volyni, v ehořinském újezdu, v Bessarabii a v cholmské Rusi. Ku Malorusům náleží také Donští kozáci, tvořící 13% obyvatel v guberniích astrachanské a v Podlesí, to jest v části gubernie siedlecké a grodenské a na Rusiny v západní Volyni, v ehořinském újezdu, v Bessarabii a v cholmské Rusi. Ku Malorusům náleží také Donští kozáci, tvořící 13% obyvatel v guberniích astrachanské a v Podlesí, to jest v části gubernie siedlecké a grodenské, dále jsou v guberniích samarské a orenburské, ve střední Asii a v Sibirii v kraji jihuussurijském.

Konečně nejmenší část ruské národnosti připadá na Belorusy, as 6 millionů duší, bydlících hlavně v guberniích minské a grodenské, pak v části v guberniích suvalské, vilenské a smolenské, konečně v malém počtu i v černigovské. V asijském Rusku žije na osm millionů Rusků. Z ostatních slovanských národností říše ve větším počtu žijí tu Poláci a Bulhaři. Poláci tvoří většinu obyvatelstva nyní centrály zabraného ruského Polska, kromě gubernií siedlecké, lublinské a suvalské, kde mají větší počet Činani, Korejci, Japonci, hlavně v Amursku a četní kočující národové. Židé a Arabové za stupují na Rusi živel semitský.

ku 28,000 obyvatelů. S četnými českými vojenskými zajatci počet Čechů na Rusi ovšem značně vzrostl. V Rusku je tedy Slovanů celkem přes 100 millionů.

Lotyšsko-litevská větve indoevropských národů zastoupena je v Rusku Litviny, kteří v počtu bezmála 3 millionů duší žijí hlavně na řece Viliji a dolním Němenu, dělí se na vlastní Litevce a Žmudiny a pak Lotyši, žijícími hlavně v Litvonsku, Kuronsku a třech západních újezdech gubernie vitébské, počtem as půldruha milionu, takže všech příslušníků této větve národů jest v říši na čtyři a půl milionů.

Z národů germánských žijí v Rusku především Němci, sídlící v guberniích pobaltických, kde tvoří 10% obyvatelstva, hlavně šlechtici a měšťáci, pak hojně v guberniích ruských a konečně v roztroušených osadách v guberniích volynské, bessarabské, chersonské, tavrické, saratovské, samarské, v Kavkazu, celkem as dvou millionů. Švédové bydlí hlavně v Finsku či Čuchonsku, které se nyní od Ruska odtrhlo a kde tvoří největší část šlechticů, počtem as 300,000. Angličani a Skotů napočítáno na Rusi roku 1908 na 500.

Představiteli národů řecko-románské větve jsou Rumuni, jejichž přes milion žije v guberniích bessarabské a podél Dněstru v guberniích chersonské, dále Řekové, jejichž přes 100,000 žije v guberniích novoruských, pak v tifliské gubernii a Karské oblasti. V obou sídelních městech, Petrohradu a Moskvě je též několik tisíc Francouzů a Vlašů.

V Rusku dále zastoupeny jsou v čeledi indoevropské skupiny národů iránských a indických, Arméni žijí na Krymu a dále na Kavkazu, v Astrachanu, Petrohradu a Moskvě. Tadžikové jsou usídleni v Turkestánu, Peršané v Zakavkazu. Tatové v guberniích baské a v Dagestánu, Talyšinci v újezdu lenkorském, Kijové v guberniích eri-vanské, keljavepolské a oblasti karské a Osetinci ve střední části kavkazského náhoří.

Uralo-Altajci zastoupeni jsou na Rusi oběma svými větvemi: ural-skou a altajskou a větve tyto pak skupinami: čuchonskou a samejedskou na jedné, tureckou, mongolskou a tunguzskou na druhé straně. Pobaltické čuchonské kmeny na Rusi jsou Lopaři v severním Čuchonsku či Finsku a v alexandrovském újezdu gubernie archangelské, dále Čuchonci v bývalém velkoknížectví finském, dělí se na Tavasty a Karelece, rozpadající se v četná různá plemena, dále Estonci v Estonsku a v severní části Livonska. Na Volze posud možno nalézt dva hlavní kmene čuchonské, totiž Čeremize a Modrviny. V Pernské gubernii a sousedících žijí tak zvaní pokamští Čuchonci, rozpadající se ve Votjaky, Peronjaky a Zyrjany. Vogulové, skupiny kmene ugrského, ustoupili před Čuchonci až k Uralu. Kmeny Samojedské zatlačeny jsou do nehostinných končin nejkrásnějšího severu evropského Ruska a do západní Sibirie, a jest jich již jen něco přes 20,000. Dělí se na Ostjaky a Tavgy.

Mimo toho jsou na Rusi nesčetné uralo-altajské kmeny a skupiny turecké, jako Jakuti, Altajci, Kalmyci, Teleuši, Baškyzi a jiné četné kmeny tatarské, jako Kyzyllové, Sagajci, Kajbalové, Baltiři, Karagasové a pod., dále Bezermané a Čuvasové. Z Mongolů zabírají první místo Kalmykové. Ze skupiny tunguzské žijí na Amuru Mandžové a Tugzové. — Kromě toho žije na území ruském značný počet Činani, Korejci, Japonci, hlavně v Amursku a četní kočující národové. Židé a Arabové za stupují na Rusi živel semitský.

JSMĚ SVOBODNÍ!

Mohutný ohlas vyvoláný v celém světě a zejména v Rakousku Uhersku zprávou o vytvoření samostatné československé národní armády, je skvělým zadostiučiněním všem těm, kdo jakkoliv na velikém tomto díle spolupracovali, je velikou posilou a povzbuzením k dalšímu postupu cestou, za které nesmí být návratu, a je nám všem zároveň připomenutím vzácné, těžké zodpovědnosti před vlastním naším svědomím, před národem a před dějinami.

Stojíme v boji na život a na smrt. My cítíme jasně to již dávno

krví. Ale nepřítel, zdá se, teprve dnes tuto pravdu v plném a neomezeném smyslu si uvědomuje. Že nám, Čechům a Slovákům jde skutečně o život a o smrt v boji, který jsme začali, věřili a hlásali ve Vídni a Budapešti již dříve. Upozorňovali nás, varovali, hrozili, a když nechtěli jsme slyšeti, počali i u skutečňovatí svou hrozbu: odsuzovali, zavírali, mučili, popravovali.

Na chvíli zastavili se na této cestě. Klady císař zahrál si na velkodušné kňaza. A my víme dobře — není důvodu zatajovati toho — že k tomuto chvilkovému zastavení hrůzlivdy v Čechách nebylo Rakousko přivedeno jen vědomím nemožnosti zničit 10tímilionový národ. Neděláme si iluzi o moudrosti Habsburka. Víme, že uhlí prolití více krve, více zdeptat a zničit. Ale v jeho svědomí nebylo ani moudrosti ani milosti. Byl to výpočet a především naděje, že přece jenom Habsburkovi a jeho říši nejde ještě o korunu, o život, o existenci.

Dnes konečně rozjasňuje se v hlavě našeho "krále" a jeho plomočků. Boj jde doopravdy. Rovněž proti rovnému, rovnou zbraní, se stejným odhodláním, o život a o smrt. Utvoření naší československé národní armády, jež stává se dnes do boje pod vlastním praporem, znakem neprovdělitelné suverenity národa, je o tom počítáno.

Byla to pro Rakousko a Uhry strašná rána. Můžeme si dnes říci bez přehánění a bez přeceňování sebe sama — to vždy je strašně nebezpečné — že nic z toho, co do sud doma i za hranicemi jsme vykonali, ba ani nic z toho co Spojenci vojensky a politicky vykonali proti habsburské monarchii, nezaslouho jí ránu tak citelnou a bezostudnou jako stručný dekret presidenta Francouzské Republiky ze dne 16. prosince, jímž konečně slavně potvrzena svatá a nerozlučná spojenecká smlouva československého národa s Francií a se Spojenci.

Když na počátku války viděla rakousko-uherská vláda, že naši vojáci se bouří, zrazují a vzdávají se Srbům a Rusům, počala zuřiti a rádní její se stupňovalo tím dále tím více, když viděla, že veležrada organizuje se za hranicemi ve velkém, a národ doma den za den odvázněji dává na jevo, že s veležradou touto je za jedno; ale při tom ve Vídni a Budapešti se zuřili. Měli dosti prostředků k zakrývání, znehodnocování této národní revoluce před světem, vyhlášovali jí za šílené dobrodružství výstředních živlů, s nimiž národ nemá nic společného a v cizí ne vždy našlo se dosti důvěřivých, kteří dali se přesvědčiti, že hnutí naše za neodvislost Čech je nebezpečnou fantasií a romantickým experimentem.

Když přišly zdrcující porážky v Srbsku a v Itálii, zachvěli se na Hofburgu: to ručka dějin začínala psát první písmena osudného me ne tekel. Ale nebila ještě hodina dvanáctá. Pomohl Maekensen a Falkenhayn. Rusové zahánili, Srbsko zničeno, Rumunsko zdeptáno a Habsburk mohl se chvátat, že nepřátelé monarchie přišli brzo začali se dělití o kůži medvěda.

Když heslo sebeurčení národu po třetio vítězství tím silněji se počalo ozývatí, když užala se ho veliká republika Spojených Států, poznali na Mičověm náměstí, že radost z vítězství byla předčasná. Ale ani tehdy, když heslo svobody národu poprvé slavnostně před celým světem zdvíženo bylo Spojenci v památné notě z 10. ledna 1917, a osvobození národa československého poprvé se octlo na programu příštího míru, ve Vídni nezoufali. Nač bát se hesla osvobození národu? Vždyť Rakousko a Uhry sany nechtějí nic jiného. Což neovajjí rakousko-uherské národy všechny občanské svobody slavnostně ústavou zaručené? A není-li monarchie ochotna ještě je rozšířit, udělití autonomii svým národům? Obrození národů přece nemusí značit rozbití říše, po němž volají jen imperialisté a snilkové! Tak mluvilo se ve Vídni a v Budapešti a také v kruzích Spojenců, zbylo ještě acmálo těch, kteří i p. notě z 10. ledna 1917 věřili v budoucnost Rakouska a v jeho obnovu.

Podobně i po ruské revoluci. Pád carismu otlásl trůnem Habsburka, ale jen na chvíli. Miljukov zničil záhy v propadlosti a s ním program rozdělení Rakousko-Uherska, jež vítězí bolševici di-

videušského receptu prohlásili na výbojný plán šovinistického imperialismu. Nešťastný, carismem zbedobovaný, ruský mužik přestal "odporovati zlu", zahodil pušku a veden pochybnými "tovaryši" se zánovními jmény, šel do Brest-Litovsku vyjednávat. A ve Vídni zase radost a vítězosláva.

Do této radosti jako hromová rána zapadla zpráva o naší národní armádě. Přihlásil se tu k slovu ne snad hlouček výstředních radikálů, nýbrž národ sám, veskerým svým údem, všemi svými vrstvami; desetitisíce, statisíce jich volá: svobodu nebo smrt! Žádnou autonomii, žádný kompromis, nýbrž neodvislost!

To znamená pro Rakousko více než pád Lvova neb ztráta Bělehradu. Porážená armáda dá se nahradití, ale ne národ, jenž spálil poslední mosty k dohodě s věrolomnou dynastií.

Heslo, program dá se překroutití, řeči a hrozby se zapomenou, základy dají se přizpůsobit, ale čin, rána nedá se oddělití. Nedá se oklamat někdo, kdo nežádá slibů, ale chce sám vzítí si záruky. Nelze podrobití a ztotožnití někoho, kdo chce být svobodným, eif se jím, a chce býtí svobodným i ve smrti.

Rakousku netřeba se mnoho zpekokojevati, zda Pichon, Lloyd George a Wilson mluví o něm s větší neb menší shovívavostí a opatrností, zda bolševici vykládají si heslo národů tak či onak. Ale ono ví — snad lépe než mnozí ze Spojenců, že bude mu zasazena rána smrtelná, na níž nebude léku, jestliže podaří se pevně zorganizovati opravdu národní, jednotnou československou armádu, která postaví svět před hotovou nezámlitelnou skutečností československé státní svobody.

Jestliže vojensky zorganizovaný národ — a je nás dva miliony za hranicemi — se zbratří v ruce prohlásí, že jen ve státní neodvislosti vidí své sebeurčení, žádná moc světa nebude moci nám vnutití, a bychom jinak sebeurčení svému rozuměli a přijali jiné řešení svého problému.

Záleží na nás a na vítězství ohrančeného spolku Spojenců, jehož jsme částí. Jsme svobodni. Vstupujeme jako svobodný národ do boje. Zůstaneme svobodni, doveďeme-li všichni bez výjimky obětovati vše za čest národa. Nedo-vedzadav všehem svůj příjem pokladně radikální strany, a sám žil skrovně v prostém domku na předměstí Buenos Aires se svojí decour a s jedním nebo dvěma služebníky. Zřídka kdy objevoval se ve veřejnosti. Argentinský politik průměrného typu navštěvuje horlivě salony vysoké společnosti, divadla, závodistě a kavárny. Ale Irigoyen držel se tak přísně u ústraní, že dostal přívlastek "El Monje" (čti Monche, mnich). Přítomná generace znala stěž jého podobu. Ale v liberálních a radikálních kruzích nazýván byl se zbožňováním Hipolito po celé zemi. Jeho popularita byla neobyčejná.

DIKTÁTOR ARGENTINY.

"Argentina rájde do války" — "Argentina nepájde do války" — tyto zprávy střídají se v pravidelných přestávkách v denním tisku. Jakkoliv jest zjevné, že veřejné mínění v této jihoamerické republice jest obrovskou většinou na straně spojenečtí svými sympatiemi v této válce, zdá se býtí stejně jisto, že Argentina zůstane neutrální v přítomném konfliktu, pokud se aktivní účastí týče, jistě tak dlouho, dokud na jejím presidentském stolci bude seděti Hipolito Irigoyen, jeden z nejvládnějších mužů, jací se kdy vyskytli v americké politice. Možno říci, že jedině mohutný vliv tohoto neobyčejného člověka způsobil, že nej silnější španělsko-americká země není dostud aktivně v táboře spojenečtí. Argentinský parlament odhlasoval přerušení styků s Německem a lid Argentiny dal až příliš zřetelně na jevo svůj odpor proti teutonickým praktikám, jak se projevíty v odporu proti Luxemburkové, aby argentinské lodí byly "potápěny bezdě", a jinými způsoby. Bouřivé demonstrace pro válku proti Teutonům odehrávaly se v ulicích Buenos Aires.

President Irigoyen nemohl by jistě zvýšití více svoji popularitu, kdyby to bylo možno, než kdyby vypověděl válku Německu. A přece odpírá jednati. Podalší válceou resoluci kongresu a vydal proklamaci, ve které se obírá výho-klamí neutrality. Zdánilvš hlo, stejný vůči úctám svým činů na veřejné mínění, chrání hraběti Luxemburga a odepřel příložití velikou váhu potápění argentin-

ských obchodních lodí. Činí dojem intelektuelního bolševika. Zdá se, jako by pohlízel s nechtití na všechny spojenecké vlády, ačkoli jest absolutně vyloučeno, že by necítil sympatie s cíly, za něž spojenecké národy bojují, třebaš jejich vlády tyto cíle dosti zřetelně nevyznačovaly a zúmyslně překrucovaly.

Bylo by pobodlným vysvětlením tohoto stanoviska Irigoyenova, klasifikovati jej jako agenta kaiserova, podplaceného německým zlatem, kdyby toto vysvětlení mohlo obstátí ve světle jeho politické kariéry. Irigoyenův politický rekord jest však neposkrvněný. Jest to pokrovový, ba radikální liberál, jenž celý svůj život věnoval boji za pokrok, boji za vše demokratické. Nejednou odmítl přijmoutí veřejný úřad, protože muž, kteří mu jej nabízelí, měli poskvěrněnou reputaci. Byl vždycky znám jako velký obdivovatel ideálů a tradicí velké francouzské revoluce. "Po celou svou činnou kariéru Irigoyen dokázal svou obdivuhodnou sílu charakteru, spojenou s politickou prozíravostí", psal argentinský publicista Garzon o nynějším prezidentovi Argentiny v roce 1916. "Jest vysoké inteligentní, energický a poetičtí jako jasný den. Neoblomný jsa v zápasu, nedovoliil nikdy, aby jeho soukromý život byl dotčen v nejmenším stupni."

Tento poslední jmenovaný fakt jest jedním z nejzajímavějších v životě Irigoyenově. Stal se populárním hrdinou a těšil se takové prestiži, i mezi svými nejzavířivějšími protivníky, že by byl mohl získati na pouhý pokyn jediného prstu kterýkoli z podřízených úředníků, jež republika může poskytnoutí. Reakcionáři podnikli bezčetné pokusy, vykoupití jej nějakou sánekou. Ale Irigoyen odmítl bezvýhradně nabídky na úřad kabinetního ministra, velvyslance, senátora nebo poslance. Spokojil se s místem profesora dějepisu na státní střední škole, a během sedmácti let, co držel toto místo, odevzdával všehem svůj příjem pokladně radikální strany, a sám žil skrovně v prostém domku na předměstí Buenos Aires se svojí decour a s jedním nebo dvěma služebníky. Zřídka kdy objevoval se ve veřejnosti. Argentinský politik průměrného typu navštěvuje horlivě salony vysoké společnosti, divadla, závodistě a kavárny. Ale Irigoyen držel se tak přísně u ústraní, že dostal přívlastek "El Monje" (čti Monche, mnich). Přítomná generace znala stěž jého podobu. Ale v liberálních a radikálních kruzích nazýván byl se zbožňováním Hipolito po celé zemi. Jeho popularita byla neobyčejná.

Stalo se ironií osudu, že příležitostí k uchvácení nejvyšší moci v zemi poskytla mu sama konservativní strana, kde měl své úhlavní nepřátely. Poslední argentinský president, señor Roque Saenz-Pena, dospěl k úsudku, že přišel čas k provedení politických reform: a proraziti v parlamentě se zákonem, stanovícím všeobecné, povinné a tajné hlasování. Saenz-Pena vystoupil jako kandidát pro znovuzvolení a domáhal se, že má volbu v kapsě u vesty. Stěž však podepsal předlohu, jež se stala tím zákonem, když Irigoyen vystoupil na veřejnost a vyzval radikální stranu, aby jmenovala národní tiku. Byl ovšem jmenován kandidátem pro úřad presidenta, a když hlasy byly sečteny, zpátečníci seznali k absolutnímu svému ohromení, že je postihla radikální lavina, a že Irigoyen byl zvolen obrovskou většinou, více než půl milionem hlasů.

Platforma, na jejíž základě byl zvolen, neobsahovala prakticky žádné změny o válce a zahraničních záležitostech. Byl to zkomplikovaný dokument, obsahující návrhy na spoustu rozličných reform pro vnitřní administraci, jejichž provedení vyžadovalo by při nejmenším dva plně presidentské termíny, po šestí letech. To jest podle všeho také jedna z příčin váhání Irigoyenova, vstoupiti do evropského konfliktu. Irigoyen eif, že mu byl dán od lidu mandát, aby provedl jiné dílo, nežli pomáhal učiniti svět bezpečným pro demokracii. Bylo by lehkovážností a těžkou chybou, domnívati se o tomto muži, že jest hloučkem veřejnosti nepřátelí jejím úřad, aby vypověděl Německu válku. Na druhé straně však všichni Luxemburkové a odepřel příložití velikou váhu potápění argentin-

menšího vlivu, jestliže se kdy rozhodne, že jest v nejlepším zájmu Argentiny, aby odložila pořádní své domácnosti a vstoupila do světového zápasu. Peníze nemohou míti na něho nejmenšího vlivu. Mohl se dodělatí obrovského bohatství v této zemi, kdy milionáři rostou přes noc, kdyby byl chtěl slevití něco ze svých tvrdých zásad v zájmu vládnoucí třídy. V dobré paměti jest dosud senace, jakou vyvolal i v našem anglickém tisku, když bylo oznámeno, že všechny svůj prezidentský plat věnuje dobročinným účelům. Takový muž nedá se koupiti. Ale na celé vysvětlení hádanky, proč Irigoyen vzpírá se tak tvrdosíjně válce s Německem, musíme patrně počkatí až na dobu míru.

Dva úspěšné nájezdy vojska kanadského.

Londýn, 15. února. — Kanadská vojska provedla dva úspěšné nájezdy, při kterých zmocnila se zajatců a způsobila značné ztráty nepříteli, dle úředního oznámení, jež vydáno bylo z anglického vládního stanu ve Francii. Ve zprávě této současně se oznamuje, že ve čtvrtek ráno v útoku severozápadně od Passchendaele, ve výšce u Ypres, německá vojska zaujala dvě anglické posice, ale byla z nich vytlačena protíútokem. Kanadské pak provedli úspěšný nájezd jihovýchodně od Hargicourta a získali při něm 13 zajatců a dvě strojové pušky. — Mnoho Němců bylo usmrceno v bojích a čtyři zákopové hmoždíky byly zničeny. Sedmáct výkopů pak bylo bombardováno, když neměli vojáci odepřeli z nich vyjiti. Ztráty nájezdů družiny byly malé a všichni dopraveni byli zpět. Jiný úspěšný nájezd proveden byl Kanadany v okolí pahorku číslo 70 severně od Lensu. Zde narazili Kanadané na značný odpor, ale pres to podařilo se jim získati šest zajatců a strojovou pušku.

Žena vyvedla srbskou armádu z Rumunska.

Atlantický přístav. 13. února. Slečna Kathleen Burke-ova, ozdobená vysokým vyznamenáním od anglického krále Jiřího za svoje služby v skotských vojenských nemocnicích, přijela sem po americkém parníku. Vyprávěla historii o tragické smrti Dr. Elsie Inglesové, ředitelky skotských nemocnic, po vykonání cesty z Rumunska v čele srbských vojáků, kteří bojovali na této frontě, ale odhodlali se odejiti z Ruska v obavě, že později podílení na válce bylo by jim znemožněno. Tato statečná žena bez jakékoliv pomoci vedla od rumunské fronty 8,000 srbských vojáků, řídila jejich transportaci, starala se o jejich ošetření a o jejich pohodlí po tisíce mil cesty, kterou byli nuceni vykonati. Pochodovali skrze Rusko a po té skrze Finsko, odkudž pak odebrali se do Anglie, kam dorazili dne 20. listopadu. — Po té vůdkyni této výpravy, vyřídila obrovskou práci, kterou vykonala, klešla a zemřela. Srbové, kteří jsou nyní ve výborném stavu, pilně eřičí a brzy budou opět bojovati na frontě.

Wilsonova řeč ku kongresu všeobecně chválena.

Washington, D. C., 13. února. — Řeč presidenta Wilsona ku kongresu je všeobecně kongresníky a senátory považována za silný a pevný základ centrálních mocností. Je všeobecně považována za silný krok pro odpoutání německého lidu od jejich imperialistických pánů. Řečí touto němečtí vládní postavení byli do špatného postavení, dle názlehu mnohých. Řečí touto otázka míru položena byla ku dvěřím Německa, či raději německých panovníků. Německému lidu pak ukazuje stezku z přítomné války. Válka může býtí skončena během roku, zůstanou-li spojenečtí pevní a chopí-li se německý lid ruky přátelské, podávané mu Amerikou.

Anglický tisk chválí odpověď presidenta Wilsona.

Londýn, 14. února. — Anglický tisk velkou pozorností věnoval řeči presidenta Wilsona ku kongresu a všeobecně chválí ji jako mohutný projev demokracie. Považují ji za zdůraznění rozhodnutí spojenečtí a Spojených Států pokračovati ve válce až do té doby, kdy centrální mocnosti budou ochotny přijati principy, na kterých jedině může býtí založen trvalý mír.